In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

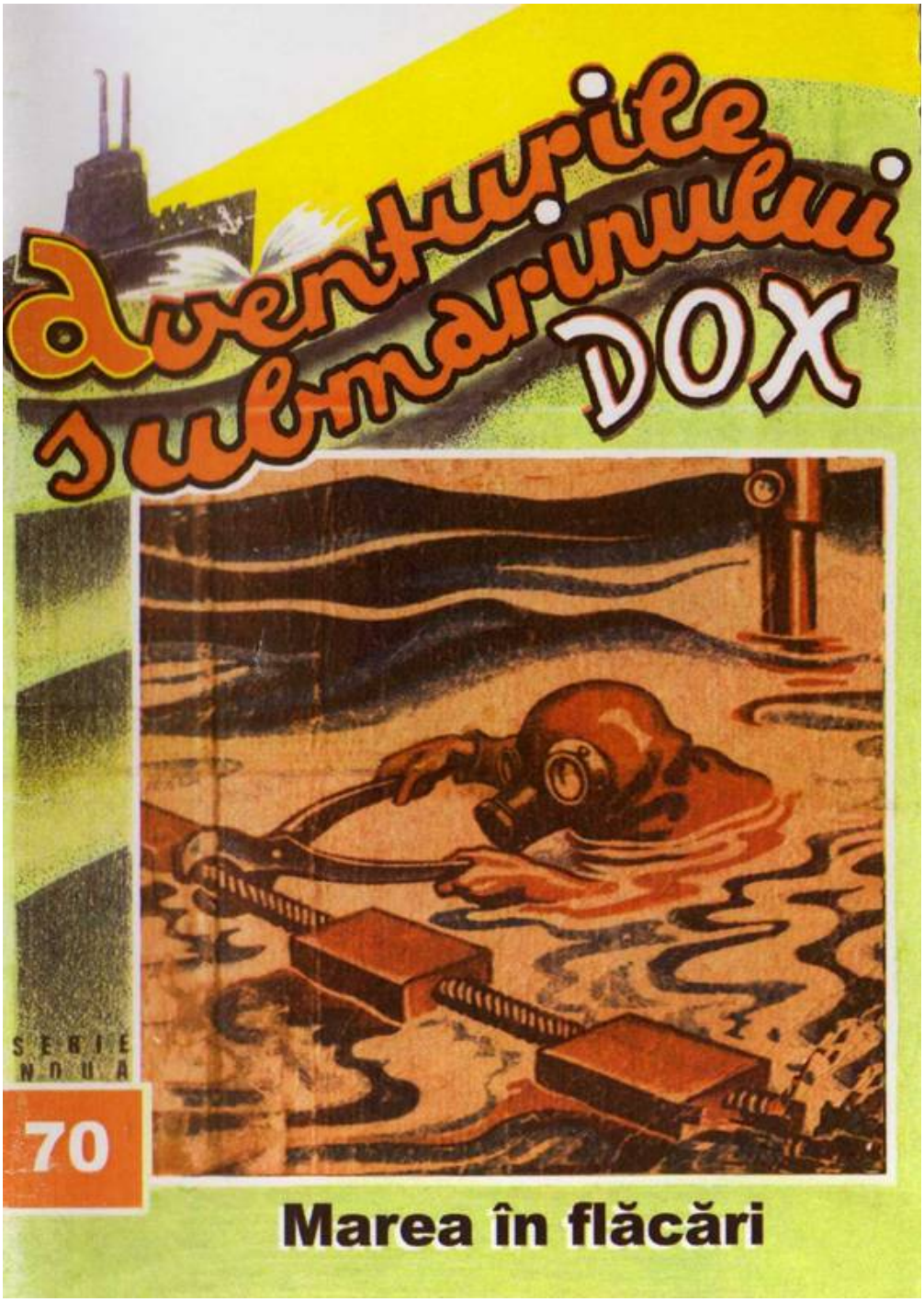
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
70
Marea în flăcări

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 70

MAREA ÎN FLĂCĂRI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ

periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
TAINA DESENULUI.

— EI, GEORGE, AI SCOS-O LA CAPĂT? întrebă căpitanul, mângâind capul fiului său. Sunt câteva zile de când tot examinezi desenul pe care l-ai găsit în balenieră. Probabil că merge greu descifrarea?

— Nici nu cred că o voi scoate la capăt, răspunse George, cam necăjit. De obicei descifrez uşor scrierile secrete, de data asta însă nu vrea să meargă şi pace! Şi doctorul a încercat, dar i-a fost munca în zadar.

— Ei, las că vei izbuti tu, îl îmbărbătă căpitanul. Cu cât e mai greu, cu atât te vei bucura mai mult când îţi va reuşi.

— Fără îndoială că e vorba de o insula – zise George şi privi cu mare băgare de seamă desenul – dar nu văd nici o indicaţie unde ar putea fi. Pe dosul desenului trebuie să fi fost scris ceva, se văd urme de litere dacă ţii hârtia în dreptul luminii.

Petre Uriaşul, care stătea sprijinit pe punte, lângă turn, se amestecă în vorbă:

— Domnule George, as încerca eu să colorez dosul desenului. Poate că literele ies la iveală.

— Ideea e cât se poate de bună, Petre! strigă tânărul, cu însufleţire. Voi face imediat cum ai spus. Poate că va merge dacă voi sufla puţin praf de grafit pe dosul desenului. Acesta va intra în adâncituri.

— Tot ce se poate, încuviinţă căpitanul. Cel mai bun lucru ar fi s-o faci împreuna cu doctorul. Vino şi ne spune pe urmă la ce rezultat ai ajuns.

George cobori în grabă scări în din turn. Căpitanul privi zâmbind după el, apoi zise către Petre:

— Nu m-aş mira de loc daca desenul acesta ne va vârî într-o noua aventura. În privinţa aceasta se poate spune că George are un adevărat noroc. Dar de ce priveşti cu atâta încordare spre Răsărit?

Petre clătină capul încurcat şi răspunse:

— M-am înşelat; credeam că văd colo în depărtare un bric. Dar se pare că e numai un nor, care sta dea dreptul deasupra mării.

— Un nor deasupra marii? întrebă căpitanul, mirat. Asta ar fi foarte ciudat, ba poate foarte primejdios.

Duse ocheanul la ochi şi cerceta zarea spre răsărit.

— Într-adevăr – zise el apoi – e un nor de formă şi culcare ciudată. Şi spuneai că văzuşi înainte acolo un bric?

— Da, domnule căpitan, cred însă că m-am înşelat. Poate că marginile norului au fost mai îngroşate şi asta a făcut să cred că e un bric.

— Oricum, trebuie să fim cu băgare de seamă, zise Farrow. Haidem în turn, Petre, poate va fi nevoie să ne lăsăm repede la fund. Norul acela nu-mi place deloc. Asta e ori un semn că se apropie un uragan grozav, ori o fi ascuns într-adevăr în nor un vas străin, care a dispărut repede din raza vederii tale, vârându-se în negură. Poate să fie şi un vas care are pe bord un aparat de produs ceaţă.

— Atunci tot trebuie să ne fi descoperit – zise Petre.

— Tot ce se poate. Va fi având ocheane bune, prin care văd la mari depărtări. Ia te uită, norul călătoreşte dea lungul oceanului. E, deci, cu siguranţă un vapor care s-a învăluit în ceaţă. Mai bine să ne afundăm şi să observăm norul ciudat prin periscop.

Petre cobori îndată scara, urmat de căpitan, care închise capacul. După câteva minute submarinul dispăruse sub apă. Farrow urmărea prin periscop. Norul ciudat, care părea să rătăcească pe apă la vreo patru kilometri spre răsărit. Deşi electromotoarele funcţionau din plin, norul rămânea mereu la aceeaşi înălţime. Trebuie deci să fie ascuns în ceaţă un vas care alerga cu toată viteza spre Nord.

Se scurse cam vreo jumătate de ceas dar priveliştea rămase neschimbată. Rindow, care stătea lângă Farrow şi căpătase lămuriri de la acesta, întrebă:

— Nu se vede încă nimic nou, domnule căpitan?

— Până acum nu… ah, norul pare că-şi schimba înfăţişarea, se destramă. Ia te uită, se iveşte bolul unui vas din ceaţă… da, e un bric mărişor, care aleargă repede spre

Nord. Foarte interesant. Trebuie să urmărească ceva deosebit, de vreme ce s-a ascuns astfel de noi.

— Dacă ar fi un vas al autorităţilor, nu s-ar fi depărtat atunci când ne-a zărit, ci ar fi încercat sa se apropie de noi la adăpostul norului, îşi dădu cu părerea Rindow. Aşa dar, trebuie fie, dimpotrivă, un vas care are toate motivele să se ferească de vapoarele autorităţilor.

— Ai dreptate, la fel mă gândesc şi eu – încuviinţă căpitanul. Cei de pe bric ne-or fi luat drept un submarin al vreunuia din statele care posedă dominionuri aici. Uite, se pare că avem aceeaşi direcţie deocamdată, ceea ce ne îngăduie să-l observăm bine. Aha, văd că o ia spre Nord-Vest. O! Aveam dreptate, am zărit câteva puncte ce sclipeau în bătaia soarelui ce apune. Asta înseamnă că bricul cercetează marea cu ocheanele.

— Păcat că peste două ceasuri se înnoptează – zise Rindow – în întunerec desigur că bricul ne va scăpa. Prin ceaţa de care s-a învăluit, s-a făcut foarte suspect.

În clipa aceea George veni într-un suflet în cabina de comandă. Flutura în mână desenul cu care îşi bătuse capul atâta vreme şi strigă:

— Tată, Petre mi-a dat un sfat foarte bun. Din păcate n-am putut descifra totul, dar acum ştiu cel puţin că e vorba de insula Mallikolo. Trebuie să mergem într-acolo; pare că s-a făptuit o crimă împotriva unei tinere fete.

— Dragă Rindow, ţine dumneata bricul sub observare – zise căpitanul – chestia lui George mă interesează foarte mult. Dacă păstrăm direcţia în care mergem acum, ajungem cam tot la Mallikolo, căci se află în grupul Noilor Hebride. Aşa, băiete, arată-ne acum ce-ai descoperit!

— Uite, tată, aici poţi citi lămurit numele Mallikolo şi dincoace numele Ellen Hami…, numele de familie nu e prea citeţ, dar cred că e „Hamilton”. Probabil că e scris de o rudă apropiată a ei, că aici stă: „singura mea”, apoi: „se afla în cea mai mare pri…” Jos e încă un nume. … „eph Blowt”… poate fi: „Joseph Blowter”.

— Joseph Blowter? exclamă Rindow, surprins. Asta e numele unui cunoscut bandit, căutat de autorităţile australiene. Îţi aduci aminte de radiograma pe care am prins-o acum vreo şase săptămâni, domnule căpitan? Se spunea într-unsa că se acordă o răsplată mare pentru prinderea acestui individ.

— Îmi amintesc – răspunse Farrow. După descrierea care s-a dat despre el, Blowter ar fi făptuit o crimă împotriva unei fete sau unei femei. Hm… sunt de părere să mergem spre

Mallikolo. Poate descoperi indicaţiuni mai precise pe documentul acela. Numai cu datele astea nu putem începe mare lucru.

— Fireşte că voi încerca să descifrez mai departe scrierea, zise George. Doctorul se şi îndeletniceşte cu fabricarea unui lichid colorant, care va scoate la iveală poate şi alte litere.

Tânărul părăsi repede cabina de comandă, cu desenul în mână. Rindow, care nu scăpase din ochi bricul, zise acum:

— Domnule căpitan, în radiograma guvernului australian se dădea ca probabil că Blowter se folosise de un bric pentru a fugi. Nu e exclus să se afle pe vasul acela suspect dinaintea noastră, altminteri n-ar fi pus în funcţiune aparatul de produs ceaţă, când ne-a descoperit.

— Fireşte, dragă Rindow, se poate să fie aşa, încuviinţă căpitanul. Atunci descoperirea făcută de George pe balenieră ar fi foarte importantă. Poate izbutim sa scăpăm din mare primejdie o tânără fată şi în acelaşi timp să punem mâna pe Blowter acela. Păcat numai că n-am păstrat radiograma de atunci, nu-mi mai pot aminti bine ce se spunea în ea despre Blowter.

— Eu însă da, zise Rindow. A fost mai întâi bandit de codru pe teritoriul australian, apoi, când poliţia i-a dat de urmă şi-a strămutat câmpul de activitate pe apă şi a început sa se ocupe cu contrabanda de coastă şi piraterie. Se pun în sarcina lui multe atacuri asupra bricurilor mici, precum şi câteva omoruri. Aha, uite că se azvârle nişte obiecte peste bord de pe bric; a făcut şi un viraj foarte pronunţat spre Răsărit. Mereu cad obiectele de la pupă în mare. Trebuie să mă folosesc de telescop.

Hagen, care în cursul timpului înzestrase submarinul cu perfecţiunile cele mai practice, izbutise să adapteze la periscop un dispozitiv care avea însuşiri de telescop, îngăduind să fie recunoscute lămurit obiecte de la mare distanţă. Când Rindow privi printr-unsul, exclamă speriat:

— Ce ticăloşi… probabil că bănuiesc că îi urmărim. Aruncă în mare bombe, care sunt legate între ele cu o funie. De funie sunt atârnate „înotătoare” (bombe goale, care menţin echilibrul, în împrejurări anumite), care vor ţine bombele la o adâncime anumită de la suprafaţa mării.

— Atunci ia direcţia spre Apus! strigă Farrow.

— Spuneai doar că bricul întinde barajul spre răsărit.

Cu o smucitură submarinul îşi schimbă cursul spre Vest. Căpitanul Farrow ştia că se poate bizui în totul pe primul său ofiţer, aşa că îi lăsă conducerea vasului.

— Aha, a aşezat barajul de bombe la vreo două sute de metri spre răsărit – zise Rindow – acum a pornit înapoi. De fapt e, o manevră foarte proastă din partea lui, căci îşi poate închipui că-l supraveghem. E cu putinţă să fi zărit periscopul nostru şi ne ţine mereu sub observaţie.

— Atunci de sigur nu ştie că-i putem recunoaşte bine de la depărtarea aceasta, fu de părere Farrow. Va presupune că nu vedem ce face. În orice caz, socoteşte probabil că noi am luat acum direcţia spre răsărit şi alergăm dea dreptul în barajul de bombe.

— Tot ce se poate, încuviinţă Rindow. Ah, goneşte spre apus…, a ajuns cam la punctul unde a început să aşeze barajul acela afurisit. Dumnezeule sfinte! Acum aşează un nou lanţ de bombe, de data asta spre Apus. Trebuie să mă abat şi mai mult din drum… Omul ăsta nu se gândeşte că primejduieşte în felul acesta toate vasele care vor trece cândva pe aici.

— Hm… ar trebui să distrugem într-un fel oarecare barajul, zise Farrow. E hărăzit nouă, aşa că avem îndatorirea să apărăm şi alte vase de primejdia ce le ameninţă. Dar cum putem face asta? Bombele sunt mari?

— Socot că sunt de ajuns de mari ca să distrugă amândouă învelişurile submarinului nostru. Mai mult ca sigur că sunt umplute cu un explozibil foarte puternic.

— Nu trebuie să pierdem timp – zise căpitanul – şi nici bricul nu trebuie să-l slăbim din ochi, altminteri mai aşează un baraj în care ne vom prinde.

— Ah, dragă Hagen, vii tocmai la timp – se adresă el inginerului, care tocmai intra în cabina de comandă.

— Cum am putea scăpa în modul cel mai sigur şi mai repede de barajul de bombe din faţa noastră?

Zugrăvi inginerului pe scurt situaţia, accentuând că nu vroia numai să se strecoare prin baraj, ci să facă sa explodeze bombele, pentru ca să nu fie primejduite alte vase.

— Cred că e de ajuns să provocăm explozia unei singure bombe din flecare lanţ – zise Hagen – atunci celelalte se vor afunda destul de adânc ca sa nu mai primejduiască nici un vas.

— E drept ce spui dumneata – încuviinţă căpitanul – dar cum putem face treaba asta, fără să ne primejduim noi înşine? De sigur că nu e atât de simplu, căci nu trebuie sa pierdem din ochi bricul pentru mai mult timp.

II.
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ.

— ÎN CAZUL ACESTA NU EXISTA DECÂT O SINGURA CALE, care nu e lipsită de pericole mari, răspunse inginerul. Trebuie s-aşteptăm câtva timp până nu vom mai putea fi văzuţi de pe bric. Apoi va fi nevoie să ne ridicăm repede la suprafaţă; Jean Brike va trimite câte o granată în amândouă barajele, care însă va trebui să explodeze pe mare îndată după ce va fi slobozită. Lucrul e posibil, potrivindu-se aprinzătorul.

— Hm… asta e foarte primejdios, zise căpitanul. Înseamnă că aprinzătorul trebuie potrivit pentru cinci secunde; Brike va trebui să încarce cu iuţeala fulgerului şi să sloboadă bomba cu o secunda înainte de explozie. Treaba ar merge, văd eu, dar prea e riscată. E de ajuns să nu funcţioneze prima oară granata şi atunci se duce dracului şi tunul şi vrednicul nostru Jean. Afară de asta, dragul meu, nici nu vom avea izbânda pe care o urmărim, căci dacă vor exploda cu adevărat câteva bombe, înotătoarele vor duce cu atât mai bine celelalte bombe.

— Cam ai dreptate, fu nevoit să încuviinţeze inginerul. Nu ne rămâne altceva, deci, decât să aşteptăm până ce bricul nu se va mai vedea şi atunci să ne ridicăm la suprafaţă şi să tăiem „înotătoarele", noi rămânând pe vasul nostru. Bombele se vor duce la fund şi numai constituie nici o primejdie.

— Ei, da, altceva nu ne rămâne de făcut, repetă căpitanul. Vom ajunge noi după aceea bricul. Tot se mai vede, Rindow?

— Ba, domnule căpitan şi-a încetinit viteza. Dacă nu mă-nşel, pare că stopează. De sigur că vrea să vadă dacă barajul de bombe îşi va facă efectul.

— Neplăcută afacere! murmură căpitanul. Ce putem face ca să-l înşelăm de-a binelea? Ei, George, ce s-a întâmplat iar?

— Pe desen a ieşit la iveală o cruce lângă Mallikolo! strigă George, agitat; trebuie să fie, de sigur, vreo insuliţă din Sud, de însemnătate cu totul deosebită.

— Bine, băiete, vom vedea, asta când vom ajunge acolo. Deocamdată stăm locului aici.

— Da, m-am mirat şi eu că nu mai funcţionează motoarele. Ce s-a întâmplat?

Farrow îi vorbi despre situaţia grea în care se afla. Tânărul rămase pe gânduri câteva clipe, apoi se-ntoarse spre tatăl sau, cu chipul strălucitor:

— Tată, am o idee foarte bună: vom putea păcăli de minune echipajul bricului. Dar trebuie să-mi îngădui să şi aduc la îndeplinire aceasta idee.

ÎI privi rugător pe căpitan, care răspunse, şovăind:

— Dacă nu e primejdios, fie! Dar povesteşte-ne repede ce ţi-ai pus în gând.

— O clipă, vreau s-aduc obiectele care îmi trebuie pentru asta.

Ieşi grăbit din cabina de comandă, lăsând pe tovarăşi în nedumerire.

Nu trecu însă mult şi se înapoia cu un echipament cam ciudat. Îşi pusese o mască împotriva gazelor, dar în loc de cartuşul pentru aerisire, adaptase matul unui aparat de oxigen, pe care-l legase de brâul său lat. Aparatele acestea le luaseră cândva de la nişte piraţi foarte primejdioşi. În mâini, George ţinea un cleşte mare şi greu. Îşi scoase masca şi zise râzând:

— Tată, voi părăsi submarinul prin cămăruţa de scafandru, voi înota pană la barajul de bombe şi voi tăia „înotătoarele”; în felul acesta bombele căzând pe fundul mării nu vor mai vătăma nimănui.

— Ideea e foarte bună, dar prea primejdioasă, exclamă căpitanul.

— Încărcat cu cleştele şi cu sticlele de oxigen, vei fi împiedicat sa înoţi şi afară de asta e lesne cu putinţa să fii atacat de un rechin. Atunci cu greu vom fi în stare să-ţi venim în ajutor. Pe de alta parte, trebuie sa producem neapărat explozia uneia dintre bombe, căci bricul aşteaptă să vadă explozia barajului.

— Putem face şi asta, se grăbi să răspundă tânărul.

— Bombele de apă sunt astfel construite, încât să explodeze în urma unei izbituri puternice. Voi face în aşa fel încât să las să înoate două bombe, voi lega însă o sfoară lungă de „înotătoarea” mijlocie. Dacă vom trage apoi din toate puterile, bombele se vor ciocni intre ele şi nu se poate să nu explodeze.

— George, asta e însă prea primejdios, se împotrivi căpitanul. În primul rând îţi va veni nespus de greu să te ţii deasupra apei. Şi cum vrei să mai şi lucrezi în situaţia aceasta? Nu cred s-o scoţi la capăt.

— M-am gândit eu la asta şi-mi voi pune un colac de salvare.

— Hagen, ce crezi de ideea băiatului? întrebă căpitanul pe inginer.

— Cred că planul lui George e foarte bun. În felul acesta nu pierdem din ochi bricul. Afară de asta planul e şi mai sigur ca cele născocite de noi.

— Hm… aşa el încuviinţă căpitanul.

— Dar eu unul sunt îngrijorat, căci mă tem de rechini.

George râse şi scoase de la brâu un cuţit mare şi ascuţit.

— Uite, tată, tu ştii că mă pricep să mă apăr bine împotriva unui rechin. Nu fii îngrijorat, căci mă voi întoarce teafăr.

— Ei bine, băiete, facă-se voia ta, hotărî Farrow în cele din urmă. Timp mult de pierdut n-avem. Rindow, ia-o cât mai înainte, căci ştii cam pe unde sunt barajele de bombe. Du-te, George şi fă treaba cum trebuie.

Tânărul intră în cămăruţa de scafandru de la tribord. Abia se închise uşa în urma lui, că apa şi fu pompată înăuntru. George fu ridicat încet în apă, colacul de salvare pe care şi-l pusese se dovedi destul de trainic, ca să susţie funia lungă şi cleştele acela greu. Cămăruţa se umplu repede, George deschise uşa din afară şi ieşi prin deschizătura îngustă. Colacul de salvare îl ridică îndată la suprafaţă. În faţa lui George văzu şirul lung de „înotătoare" dănţuind pe valurile uşoare. Nu înotă însă îndată într-acolo, ci se afundă mai întâi ca să lege de parapetul submarinului unul din capetele funiei. Când vasul va da înapoi, bombele urmau să se ciocnească între ele.

Abia când sfârşi treaba aceasta importantă, el înotă cu băgare de seamă spre primejdioasele baraje de bombe. Descoperi îndată cele două baraje întinse, căci acela care ducea spre apus se afla la câţiva metri de celălalt. El luă la ochi întâi pe cel dinspre Răsărit, înotă până la capătul din dreapta şi începu să taie funia care lega una de alta „înotătoarele". Acestea fură îndepărtate, iar bombele se afundară în adâncul apei.

Curând barajul fu înlăturat, afară de ultimele două bombe, de a căror funie de legătură George fixă frânghia de care o adusese. Apoi se duse la celălalt.

Deoarece tânărul era un bun înotător şi tăierea funiei nu-i făcea mari greutăţi, fu gata în scurt timp cu treaba lui şi înotă înapoi la submarin. Totul mersese atât de bine, cum nici nu se aşteptase. Simţea o bucurie mare şi o mândrie fără margini că izbutise să-i scoată pe tovarăşi din situaţia aceasta neplăcută.

Când ajunse aproape de submarin, îşi întoarse privirea. Vroia să vadă dacă nu putea zări ci ochiul liber bricul îndepărtat. Asta n-ar fi fost tocmai pe placul lui, căci atunci ar fi însemnat că, prin ocheanele lor puternice, piraţii l-ar fi putut vedea şi pe el foarte bine la lucru.

Dar se încredinţă că nici cu ochii săi ageri nu putea vedea punctuleţul de pe suprafaţa întinsă a apei, astfel că era cu

neputinţă să fi fost zărit el de către ceilalţi.

Vroia tocmai să se-ntoarcă iar, când rămase înmărmurit. La cel mult douăzeci de metri de el, coada triunghiulară a unui rechin spintecă undele limpezi.

Dihania zărise victima, înainta tot mai repede… câteva clipe doar şi-l va înhăţa pe nefericitul tânăr… Dar George nu se găsea pentru prima dată într-o astfel de situaţie.

Cu iuţeala fulgerului trase afară cuţitul şi taie mai întâi cureaua lată care-i ţinea colacul de salvare. Apoi se lăsă repede la fund, căci bănuia că monstrul se afla în spatele său. Se afundă ca un bolovan, căci purta la brâu sticlele grele de oxigen.

Nici n-ar fi fost vreme de pierdut, căci simţi la picioare o lovitură puternică: rechinul îl atinsese cu coada lui grozavă.

În vreme ce se afunda, George, care ţinea între dinţi cuţitul, desprinse sticlele de oxigen de la brâu şi scoase masca. Acum era liber şi se putea război cu rechinul.

Îşi întoarse trupul în apă şi privi în sus. Monstrul dădea năvală spre el, cu o furie sălbatica. George se afla într-o situaţie foarte primejdioasă; căci sub apă nu se putea mişca atât de repede şi în sărituri, cum ar fi fost nevoie.

Rechinul părea însă că nici nu vrea să se azvârle pe spate – căscase botul uriaş crezând că va putea înhăţa cu siguranţă prada. O clipă numai chibzui George, apoi se lăsă iar afund, cu capul înainte. Nu putea să atace încă; în clipa aceasta trebuia să se ferească de năvala dihaniei.

Totuşi, în vreme ce se afunda, îşi întoarse capul Şi văzu aproape de el afundându-se şi trupul uriaş al rechinului. Tânărul lovi şi vâri cuţitul mare în corpul monstrului, dar nu-l atinse decât lângă coadă. Nu-l rănise prea grav, rechinul însă se înspăimântă, cel puţin şi se adânci şi mai mult.

Prin asta George câştigă timp şi încordându-şi puterile, îşi făcu vânt la suprafaţă. Trase cu nesaţ aer în piept, dar nu pierdu din vedere să facă semne spre periscopul submarinului, care se afla în apropiere. Apoi se-ntoarse iar şi privi în apă. Din fericire aceasta era străvezie, aşa că putu vedea lămurit umbra care ţâşni din nou la suprafaţă, din adâncul verzui.

Rechinul îşi zări şi el victima, se repezi dea dreptul spre George, acum însă nu se putea folosi de botul său de formă ciudată, fără să se arunce pe spate.

George asta aştepta, căci atunci lupta devenea hotărâtoare pentru el. Când trupul uriaş al dihaniei ajunse la suprafaţă, lângă el, tânărul era pregătit. Monstrul se răsuci fulgerător şi începu să se zvârcolească furios, ca să-şi înhaţe prada. Dar

George se şi aruncase în lături şi burta monstrului alunecă lângă el, aşa că avu timp să-i împlânte cuţitul adânc în trup. Ţinu cu toată puterea mânerul acestuia, când rechinul ţâşni mai departe lovind din coadă şi tăişul ascuţit spintecă trupul dihaniei până la rădăcina cozii.

Fericit de izbânda aceasta, George înotă în jurul rechinului, îndreptându-se spre submarin. Acum avea de îndeplinit o sarcină grea, trebuind s-ajungă în vas fără mască de scafandru, ceea ce însemna că trebuia să rabde în cămăruţă lipsa de aer, până când pompele vor fi împins afară o parte din apă.

Mai făcu odată semn spre periscop, trase adânc aer în piept, apoi se afundă cu capul în jos. Lăsase deschisă uşa exterioară a cămăruţei de scafandru, când ieşise şi acum se furişă repede înăuntru, închise uşa şi puse zăvorul.

Camarazii trebuie să fi observat bine cum stau lucrurile, căci înainte încă de a ciocăni în uşii a dinăuntru, ca semn că totul e în regulă, pompele şi începură să dea afară apa. În vârtejul care se stârnise, George îşi încordă toate puterile ca să se ridice la suprafaţă. Acolo era un ventil cate potrivea intrarea şi ieşirea aerului în şi din cămăruţă, după cum era umplută sau golită de apă.

În cele din urmă George izbuti să-şi scoată capul deasupra apei spumegânde. Trase în piept aerul care venea dinăuntrul submarinului şi… orice primejdie trecuse.

În câteva minute cămăruţa de scafandru era golită, uşa dinăuntru fu deschisă şi în mijlocul uralelor camarazilor, tânărul îşi făcu vânt în pântecul submarinului.

— Ai lucrat minunat, scumpul meu copil! exclamă căpitanul, cu mândrie.

— Vino repede în cabina de comandă după ce-ţi vei fi schimbat hainele. Vom porni acum în grabă înapoi, ca sa producem explozia bombelor.

— Da, asta trebuie făcut repede – zise tânărul – mă tem că zvârcolelile rechinului au tras atenţia piraţilor. Mă voi grăbi cât pe poate, chiar în vremea asta îndepliniţi manevra care să-l înşele.

— Bine, răspunse Farrow şi alergă spre „comandă”, în timp ce George se duse în cabina lui ca să-şi schimbe hainele.

Era încă ocupat cu asta, când simţi smucitura cu care vasul porni repede îndărăt. Se scurseră câteva clipe, apoi se produse o zguduitură destul de puternică. Deşi submarinul se afla departe de bombele cari, atunci când funia se-ntinse fura

ciocnite cu putere, explozia se simţi totuşi destul de tare – dovadă că aveau o încărcătură puternică.

După câtva timp George dădu fuga în „comandă”. Căpitanul privea prin periscop şi tocmai zicea:

— Şiretenia noastră pare să fi reuşit – bricul s-a pus iar în mişcare. George, îţi mulţumesc c-ai făcut treaba cum trebuie.

— Cu toată viteza înainte! strigă el apoi în sala motoarelor.

Încă o smucitură şi vasul porni cu viteză tot mai mare spre nord, după bricul suspect şi primejdios.

III.
O DESCOPERIRE GROZAVA.

— CURÂND SE VA ÎNTUNECA – urmă Farrow – şi ne vom putea ridica la suprafaţă ca să ne apropiem de bric.

Trecură vreo zece minute, apoi căpitanul părăsi periscopul, răsuflând uşurat:

— Pregătiţi totul pentru ridicare la suprafaţă! ordonă el. Rindow, împarte d-ta, te rog, veghea de noapte. Vino să mai stăm câteva ceasuri în turn, George.

După câteva minute trăgeau în piept cu nesaţ aerul rece al nopţii. Afară de căpitan şi George mai veniseră în turn Hagen şi Petre. Camarazii stăteau tăcuţi şi priveau în larg. Farrow dădu cu glas încet comanda:

— Compresoarele în funcţiune! Folosiţi amortizoarele!

Zgomotul motoarelor abia se auzea şi totuşi „Dox”-ul gonea prin noapte cu viteza aproape îndoită.

Drumul se făcu în linişte. După vreo jumătate de ceas auziră zgomotul slab şi regulat al unui motor. Ajunseseră, deci, din urmă bricul.

— Cred c-ar fi bine să ne ţinem la oarecare distanţă – fu de părere Farrow. Se prea poate să măture marea cu reflectoarele. E de ajuns dacă vom încerca s-auzim mereu zgomotul motoarelor. După ecou, suntem la cel mult un kilometru depărtare.

— Aşa cred şi eu – încuviinţă Hagen, după ce îşi încordă auzul câtva timp. La depărtarea aceasta suntem oarecum la adăpost de-a fi descoperiţi de reflectoare. Ei, ce-a fost asta?

Camarazii ascultară în tăcere. Se auzise un ţipăt sălbatec, care trebuie să fi venit de pe bric. Ţipătul se repetă… şi acum recunoscură lămurit un glas bărbătesc, care striga după ajutor. Apoi se auzi un plescăit puternic – un corp greu fusese zvârlit în apă. Un hohot de râs batjocoritor răsună apoi şi Farrow zise agitat:

— Pare să se fi iscat o ceartă între piraţi.

— Au zvârlit peste bord pe unul din tovarăşii lor. Trebuie să-ncercăm să-l salvam pe nenorocit.

— Poate izbutim să scoatem de la el amănunte importante.

— Dacă nu i-or fi vârât un cuţit în piept înainte de a-l fi aruncat în mare, zise Hagen.

— Se mai poate să-l fi şi legat şi în cazul acesta ajutorul nostru ar veni prea târziu.

— Totuşi, trebuie să-ncercăm! hotărî Farrow.

— Păcat numai că nu putem pune în funcţiune reflectoarele. Ia te uită, bricul aleargă mereu înainte – aşa dar, nenorocitul a fost lăsat pradă valurilor.

— Am auzit iar un strigăt slab – zise George, după câteva minute – ceea ce înseamnă că tot se mai luptă cu moartea. Trebuie să-l găsim cu orice chip! Chiar dacă e un criminal fioros. În clipele acestea îşi ispăşeşte nelegiuirile cu vârf şi îndesat.

Submarinul alerga înainte; cei patru camarazi se aplecaseră peste marginea turnului şi îşi încordaseră auzul în noapte. Tresăriră cu toţii în acelaşi timp, când auziră pe aproape un strigăt slab.

— Allo, allo! strigă Farrow cu putere.

Drept răspuns un geamăt, pe jumătate înăbuşit. Căpitanul dădu imediat comanda de stopare a motoarelor.

— Cum l-am putea găsi acum? întrebă Hagen, când submarinul se opri brusc.

Dar George sări pe punte, alergă până la parapet şi îndreptă spre apă lumina lămpii sale de buzunar.

Din nou răsună în întuneric strigătul, dar lumina nu bătea atât de departe ca să poată fi zărit înotătorul. Atunci George, care auzise lămurit din ce direcţie răsunase strigătul, nu stătu mult la gânduri şi se aruncă în mare. Luase lampa intre dinţi şi începu să înoate cu putere. În curând lumina căzu pe un cap omenesc, în care scânteiau ciudat doi ochi holbaţi.

— Viu şi eu, domnule George – auzi el îndărătul său glasul credinciosului Petre, apoi răsună o plescăitură puternică în apă.

În clipa următoare George îl şi ajunsese pe nenorocit şi cu o mişcare dibace îl apucă de braţe. Îi întoarse cu faţa în sus, se vârî sub trupul lui şi, înotând pe spate, îşi croi drum spre submarin.

După câteva clipe sosi şi Uriaşul lângă el şi acum putură lua pe nenorocit între ei şi să înoate pe piept.

În turnul submarinului căpitanul aprinsese lampa şi îndreptă lumina pieziş pe apă, ca să arate celor doi calea.

Câţiva camarazi săriseră pe punte şi întinseră braţele. Necunoscutul fu tras pe bord, apoi se urcă şi George cu Petre.

— George, azi sunt de două ori mândru de tine! exclamă căpitanul. Ai salvat din nou viaţa unui om, în împrejurări din cele mal grele.

— N-a fost cine ştie ce, tată – oricare alt camarad al nostru ar fi făcut la fel.

Doctorul Bertram sări îndată pe punte şi începu să-l examineze pe leşinat, căruia Petre tocmai îl tăia funiile cu care era legat. După câteva clipe savantul medic se ridică şi zise vesel:

— Se va trezi în curând –e o slăbiciune trecătoare, provocată de sforţările uriaşe ce le-a făcut.

Leşinatul fu dus îndată în turn şi de acolo în cabina-infirmerie. Farrow zise, râzând, fiului său:

— Acum trebuie să-ţi schimbi iar hainele, George; şi nădăjduim că e pentru ultima oară.

George îşi puse în grabă alte haine, apoi se duse în infirmerie, ca să vadă cum stau lucrurile cu omul pe care-l salvase. Găsi acolo pe tatăl său şi pe Petre, iar doctorul Bertram îi strigă vesel:

— George, se va trezi curând şi cred că sănătatea sa nu va avea de suferit de pe urm „accidentului”. A! Uite că se şi mişcă! De altfel, arată a fi foarte inteligent.

— Nu-mi vine să cred că ar fi putut avea ceva de-a face cu piraţii.

Căpitanul privi îngândurat la chipul palid al tânărului, care să tot fi avut 25—26 ani.

— Ai dreptate, dragă doctore – zise el apoi – nu are mutră de pirat. Dar te poţi înşela lesne uneori.

— Sub învelişul cel mai bun se ascunde adesea cea mai mare putreziciune. Vom vedea noi îndată ce e cu el.

Necunoscutul mişcă mâinile, clătină apoi capul încolo şi-ncoace, gemu slab şi deschise ochii. Aceştia erau de un albastru închis, mari şi în lumina artificială păreau negri. Privi rătăcit în juru-i, apoi îngână:

— Unde… unde sunt? Ce s-a în… întâmplat? Da… m-au legat şi zvârlit peste bord, apoi am auzit chemări, am văzut lumină, m-am simţit apucat… tocmai când eram gata să mă afund. Oh, acum ştiu, sunt salvat… printr-o minune dumnezeiască.

Se ridică pe jumătate şi-i privi pe camarazi. Cu un zâmbet de fericire, care dădu chipului său o expresie foarte simpatică, urmă:

— E adevărat… da, e adevărat… vă mulţumesc din adâncul inimii, domnilor. Acum tot mi-a mai rămas nădejdea s-o salvez pe Ellen a mea. Vă duceţi cumva spre Mallikolo?

— Da, într-acolo mergem, răspunse căpitanul. Vrem să salvăm o fată cu numele de Ellen Hamilton, care s-ar afla acolo în primejdie.

— Logodnica mea! strigă omul, uimit. Logodnica mea! De unde o cunoaşteţi d-voastră? întrebă el apoi, bănuitor. De unde ştiţi că se află în primejdie pe Mallikolo?

— Nu trebuie să-ţi fie teamă – zise Farrow, zâmbind. Numai întâmplarea a făcut să dăm de această taină. Pe o balenieră am găsit un fel de hartă cu scriere secretă, pe care am izbutit, însă, s-o descifrăm. Harta asta ne-a pus pe urmele ei. Apoi ne-a atras luarea-aminte felul ciudat de navigaţie al unui bric şi ne-am luat după el. Am auzit un om strigând ajutor, după ce fusese zvârlit în apă şi fiul meu a izbutit să te salveze.

— Dumnezeu să-l răsplătească pentru asta? zise tânărul, cu sinceritate în glas. Totul pare o minune, zău aşa! Tocmai d-voastră trebuie să mă şi salvaţi. Mă numesc Joe Godley, sunt inginer şi m-am furişat în Brisbane pe bricul piraţilor, deoarece întâmplător am auzit într-o tavernă din port, că oamenii ştiau despre dispariţia logodnicei mele. Când s-a întunecat, am fost descoperit în ascunzătoarea mea; şeful – un monstru cu chip de om – m-a recunoscut şi la porunca lui fui legat şi zvârlit în mare.

— Şeful acela nu cumva se numeşte Joseph Blowter? întrebă repede căpitanul.

Godley tresări surprins, apoi strigă cu glas înăbuşit de furie:

— Da, e ticălosul acela, piratul cunoscut de o lume întreagă. Oh! De-aş pune mâna pe el. Nu-mi scapă până nu şi-o ispăşi toate ticăloşiile.

— Poate vei avea prilejul în curând – zise căpitanul – eu ştiu că Blowter e un mare criminal, care are şi omoruri pe conştiinţă. Vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să-l prindem şi să facem să-şi primească pedeapsa cuvenită. Dar acum odihneşte-te, căci ai nevoie să-ţi întăreşti nervii. Gândeşte-te că poţi avea toată nădejdea să-ţi revezi logodnica. Mâine vom vorbi mai pe larg.

— Da, simt nevoia să mă odihnesc… dar aş dori totuşi să cunosc numele salvatorului meu.

— Eu sunt căpitanul Farrow, pe al cărui submarin te afli. Poate că numele meu nu-ţi este străin.

— Oh, căpitanul Farrow! exclamă Godley, cu un zâmbet fericit. Acum cu adevărat sunt sigur că o voi revedea pe Ellen a mea. Oh, nici nu vă daţi seama cât sunt de mulţumit. Acum voi…

Restul vorbelor sale se pierdură într-un murmur nedesluşit. Oboseala îl învinsese.

— A căzut într-un somn adânc, zise doctorul Bertram. Haide, Petre, să-l aşezăm în pat!

Uriaşul făcu singur, însă, treaba asta. Ridică pe tânărul acela voinic ca pe un copil şi-l duse la pat. Doctorul îl înveli cu grijă părintească, apoi făcu semn camarazilor să iasă încet din cabină.

— Minunat! zise George când fu dincolo de uşă. Se pare că însăşi soarta a vrut ca să-l salvez tocmai pe logodnicul tinerei fete pe care o căutăm. Bucuria mea e fără margini.

— Ai tot dreptul să te bucuri, dragă George, îi răspunse Farrow. E într-adevăr o coincidenţa ciudată. S-aşteptăm până mâine, când ne va da lămuriri mai amănunţite despre Blowter acela. Vroiai să spui ceva, Petre?

— O! eu… mă gândeam numai… dacă… hm.. dacă vom trece cu bine noaptea, bolborosi Uriaşul, încurcat. Piraţii ăştia ne-au dovedit doar ca sunt daţi dracului şi că…

— Ia nu mai cobi, Petre! se răsti Farrow, mai în glumă, mai în serios. Ai început să ai presimţiri, ca Plundow şi Brike, cei doi superstiţioşi? Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta din partea ta.

— Domnule căpitan, v-aduceţi aminte când cu mumia misterioasă, tot eu aveam dreptate! se apără Petre. Şi acum tot o presimţire ca asta mă munceşte. Mă tem că vom întâmpina primejdii mari.

— Prostii! răspunse căpitanul. Hai mai bine în turn, unde aerul proaspăt al nopţii îţi va alunga gărgăunii din cap.

Cu mutra cam plouată, Petre îl urmă pe căpitan şi George, care urcară, repede scăriţa în turn.

— Ei, e ceva nou, dragă Rindow?

— Mi s-a părut c-am auzit plescăind ceva în apă la mare depărtare, raportă primul ofiţer, codindu-se niţel. Bricul pare să-şi fi sporit viteza, zgomotul motoarelor sale a devenit ceva mai slab.

Petre mormăi ceva în barbă, iar Farrow întrebă îngrijorat:

— Aşa dar piraţii au aruncat iar ceva în mare? Lucrul poate fi neplăcut pentru noi. Cam ce putea să fie?

— N-aş putea să spun, răspunse Rindow. Plescăitura a fost destul de tare, dar zgomotul suna cam şuierător… nici eu nu mă pot exprima cum trebuie.

Câteva clipe camarazii rămaseră tăcuţi, apoi Rindow strigă:

— Cred că bricul aleargă acum şi mai repede, domnule căpitan; zgomotul motoarelor devine tot mai slab. Să nu-l pierdem din vedere dacă facem un ocol.

— Pare într-adevăr ca se îndepărtează – încuviinţă Farrow.

— Dar cred că tot e mai bine. Căpitanul, care auzise totuşi ultimele cuvinte ale obiectul care a fost zvârlit acum în mare: Cârmeşte fără grijă ceva mai spre răsărit, dragă Rindow!

Primul ofiţer schimbă îndată direcţia, apoi Farrow zise:

— Vom pune în funcţiune compresoarele şi astfel vom recâştiga distanţa pierdută.

Dădu comanda cuvenită şi submarinul îşi spori simţitor, viteza. Toţi îşi încordară auzul în noapte şi în cele din urmă Farrow făcu mulţumit:

— Ne apropiem, zgomotul motoarelor bricului se aude mai tare.

— Pare însă c-a luat direcţia spre Răsărit, domnule căpitan, zise Petre.

Toţi îşi încordară din nou auzul, apoi Farrow răspunse:

— Nu, dragă Petre, de sigur că te-ai înşelat. Aleargă acum direct înaintea noastră. E drept că şi noi am făcut un mic ocol spre Răsărit.

— Aşa dar asta o fi adevărata direcţie.

— Merge totuşi mai departe spre Răsărit, stărui Petre, după câtva timp. Asta nu e lucru curat.

— Ba nu, spre Apus merge! Căpitanul.

— N-auzi?

— Da, acum aud şi eu – încuviinţă Uriaşul. Atunci trebuie să fi făcut brusc un ocol mare.

— Te vei fi înşelat tu adineauri, răspunse căpitanul. Ne-am înşelat cu toţii.

— De, vom vedea! zise Petre, încet.

IV.
ARDE MAREA.

— PETRE, NU MAI COBII, se răsti, aproape căpitanul, care auzise totuşi ultimele cuvinte ale Uriaşului. Cine ştie ce-au aruncat piraţii! Poate câteva găleţi cu resturi de la bucătărie sau ceva asemănător. Ei or fi crezând cu siguranţă că barajele de mine ne-au dat gata.

— Poate însă că Blowter acela e un om foarte prevăzător şi ne-a pregătit încă vreo surpriză, zise şi Rindow, cu

şovăială. Zgomotele pe care le-am prins sunau foarte ciudat.

— Ei lasă, am luat-o înainte atât de mult, încât nu mă mai tem de nici o primejdie, zise Farrow. Nu cred sa mai fi pus încă odată un baraj de bombe. Ar fi trebuit atunci să se audă piese…

Căpitanul nu-şi sfârşi vorba. În plină viteză submarinul se izbi de o piedică moale, elastică. Nimeni nu putea şti ce era, dar toţi avură îndată presimţirea unei primejdii grozave.

— Înapoi cu toată viteza! răcni căpitanul în porta-voce.

Din cauza smuciturii bruşte pe care o produse îndeplinirea acestei comenzi, camarazii fură izbiţi cu putere de marginea din faţă a turnului. Îndată însă scoaseră în acelaşi timp o exclamaţiei de groază, căci deodată ţâşni o lumină orbitoare de jur-împrejurul „Dox”-ului – marea era acoperită cu flăcări pe o distanţă mare.

Era într-adevăr foc, căci simţiră numaidecât o căldură dogoritoare împroşcată de valurile în flăcări, Cu iuţeală din ce în ce mai mare, elicea trăgea vasul înapoi, dar focul grozav părea să-i urmărească.

— Dumnezeule, ce şi fie aste? strigă Rindow, cu glas înăbuşit. Nu mai înaintăm.

— Coborâţi în vas! porunci Farrow. Repede, nu e nici o clipă de pierdut! Trebuie să ne afundăm sub apa. Bănuiesc că Blowter ăla a făcut o descoperire drăcească. Repede înăuntru!

Camarazii coborâră cu toată graba scăriţa din turn. George ramase până în ultima clipă sus, deşi văpaia tot mai grozavă îi tăia răsuflarea. Văzu că focul era tras înapoi în unghi ascuţit de la submarin, dar nu putu găsi nici o explicaţie pentru asta.

După ce închise capacul şi coborî scăriţa, spuse tatălui său despre ciudăţenia aceasta. Hagen, căruia căpitanul îi lămurise cum stau lucrurile, zise imediat:

— Atunci nu trebuie să ne lăsăm afund, ci să ne urmăm drumul de-a-ndărătelea, cu toată viteza. Blowter acela trebuie să fi zvârlit o plasă în care se găsesc bombe umplute cu felurite substanţe chimice care, venind în atingere cu apa dau loc la focul acela grozav. Trebuie să fie ceva asemănător cu carbidul. Pintenul submarinului nostru a intrat în plasa şi s-a prins atât de bine într-unul din ochiuri, încât acum tragem după noi toţi plasa cu focul acela drăcesc. Dacă n-ai fi dat imediat comanda de întoarcere, domnule căpitan, atunci cu siguranţă că plasa aceea s-ar fi închis în jurul nostru. Fără îndoială că ăsta a şi fost gândul lui Blowter.

— Omul acesta e într-adevăr un geniu diabolic, zise căpitanul. Dar cum scăpăm acum de văpaia asta grozavă? Mă tem că a început să se topească învelişul din afară al submarinului nostru în fată la proră.

— Mă duc imediat acolo – se oferi Hagen – voi căuta să răcesc învelişul pe dinăuntru.

Va fi foarte bine dacă am putea libera vasul nostru din plasă.

— Tată, asta las-o pe seama mea, zise George, Din turn treaba se poate face mai lesne, cu ajutorul unor beţe lung! Îmi voi pune iar o mască, pe care o voi lega cu un aparat de oxigen, Voi putea astfel răbda căldura, oricât ar fi ea de mare.

— Îţi voi da şi eu o mână de ajutor, domnule George, zise Petre.

Hagen alergă la proră, urmat de patru marinari, din care făcuse buni mecanici, pe când George şi Petre se făcură nevăzuţi, dar se înapoiară după câtva timp, echipaţi cu măşti şi aparate de oxigen.

— Fiţi cu băgare de seamă! le zise Farrow îngrijorat. Dacă focul se-ntinde prea mult, înapoiaţi-vă imediat.

— Vom face totul cum trebuie! răspunse tânărul.

Înşurubă apoi ţeava aparatului de oxigen la gura măştii şi se căţără pe scăriţa de fier. Când deschise capacul turnului, îl izbi în faţă o căldură de iad, care îi arse aproape mâinile şi celelalte părţi neacoperite ale trupului. Chiar şi camarazii din cabina de comandă simţiră această văpaie, care pătrundea înăuntru cu zgomot; Farrow şi primul ofiţer se priviră înspăimântaţi.

— Nu vor putea să rabde dogoarea – zise Rindow – nici Farrow nu va putea apăra vasul împotriva acestei mări de flăcări. Suntem într-o situaţie foarte primejdioasă. Blowter acela trebuie să fie un diavol.

George era cât p-aci să se-ntoarcă atunci când simţi căldura grozavă izbindu-l în fată. Avea impresia că pielea neacoperită i se face băşici.

— Dar căută să-şi învingă slăbiciunea şi continuă sa se caţere pe scăriţa din turn.

Când ajunse la marginea acestuia, vru să se salte afară, se văzu însă nevoit să-şi desprindă mâinile de pe fier, căci acesta era fierbinte. Privi în sus şi-l văzu pe Petre ieşind prin deschizătura. Asta îi insuflă energie şi îşi zise că nu trebuia să dea îndărăt acum, ca să nu se facă de râs în faţa tovarăşilor.

Petre se ghemui la marginea deschizăturii turnului şi scoase afară două căngi lungi. Acestea erau făcute din lemn

greu şi tare şi aveau vârfuri lungi de fier.

George se ridică, hotărât. Trebuia să-nchidă ochii căci îl orbea văpaia de iad, care părea să fi devenit şi mai grozavă. Îşi obişnui cu încetul ochii cu lumina orbitoare, apoi simţi în mână una din cângile pe care i-o întinse Uriaşul.

Cu dinţii strânşi, cu lacrimi în ochi, George împinse cangea cu vârful spre proră. Întâmpină curând o piedică elastică.

— Găsise plasa de otel, de a cărui îndepărtare atârna salvarea submarinului. Se opinti cu toată puterea în cange; plasa însă rămânea pe loc.

Dar Petre ajunse lângă el, împinse cangea şi atinse şi el plasa. Se opintiră amândoi şi forţa uriaşă a lui Petre făcu ca piedeca şi cedeze încet.

George era gata să se prăbuşească din pricina durerilor. Nu mai vedea nimic înaintea ochilor, dar îşi adună puterile şi împinse nebuneşte.

Plasa se îndepărtă tot mai mult şi în cele din urmă nu o mai simţiră de fel, iar cei doi camarazi căzură cu faţa înainte.

Se dădură înapoi cu grabă, căci peretele de oţel al turnului se înroşise de căldură. George nădăjduia că vasul fusese liberat în sfârşit din plasa, dar atunci observă cu spaimă că văpaia alunecase ceva mai departe, dar la capătul cel mai înaintat al prorei plasa trebuie să se fi prins încă odată de parapet.

Cângile ajungeau şi până acolo, dar din turn nu mai puteau fi mânuite.

Nu aveau încotro, trebuiau să iasă pe punte să înainteze cât mai mult cu putinţă. Fără să stea mult la cumpănă, cei doi camarazi aruncară pe punte cângile, al căror lemn începuse să fumege, apoi săriră peste marginea turnului, fără să-l atingă cu mâinile.

George avu impresia că sărise de-a dreptul în foc, atât de grozavă era căldura. Nu era timp de şovăit, nici o clipă nu putea fi pierdută, căci altminteri s-ar fi prăbuşit pe punte.

Petre îşi luase în primire cangea şi păşi încet spre proră. George, nevoind să rămâie de ruşine, îl urmă, deşi mâinile îi ardeau atât de tare, încât îşi închipuia că nu se va mai putea folosi niciodată de ele.

În cele din urmă Uriaşul se opri şi ridică repede cangea. În lumina orbitoare George putu recunoaşte nelămurit câteva fire subţiri – erau sârmele de otel ale plasei. Ridică şi el repede cangea şi o nouă durere îi străbătu trupul, căci lemnul devenise şi mai fierbinte ca aerul, care se răcise puţin, datorită curentului care venea dinspre proră.

Gemând dureros, tânărul aşeză capătul cangei pe unul din firele subţiri şi se opinti din răsputeri. Petre făcu la fel şi în clipa următoare, amândoi căzură pe puntea fierbinte.

Săriră repede în sus, cu mâinile arse în diferite locuri. Dar inimile li se umplură de mândrie şi bucurie, căci submarinul fusese salvat.

Dogoarea începu să se domolească. Încă înainte de a ajunge la turn, aerul se răcise atât de mult încât îşi putură lua jos măştile.

Căpitanul se ivi în turn.

— George, Petre! exclamă el emoţionat. Sunteţi într-adevăr nişte eroi. Aţi salvat submarinul şi pe noi toţi de o soartă grozavă. Hagen n-ar mai fi putut ţine mult timp învelişul exterior, căci apa cu care-l stropea se prefăcea imediat în aburi. Sunt mândru de voi, băieţii!

— A fost îngrozitor, tatăl zise George, cu glas răguşit.

— Am simţit ce înseamnă să fii ars de viu. Dar nici nu-ţi închipui cât mă bucur că am izbutit totuşi să vă salvăm.

— A fost o muncă grea, nu glumă, întări şi Petre.

— Cât p-aci să mă prăpădesc, zău aşa. Ei, dar las că pun numai mâna pe Blowter acela, îl învăţ eu minte. N-aş vrea să fiu în pielea lui…

— Cred că vom avea mult de furcă cu el, zise căpitanul, îngândurat.

— Oare o fi crezând el că ne-a distrus submarinul cu totul?

— Aşa trebuie să creadă – zise George – căci cum să-şi închipuie că am scăpat din acest foc de iad! Ia te uită, plasa mai arde chiar în adâncul mării!

Un punct mare, luminos, se vedea în adâncime şi Farrow zise:

— Da, George, el va crede, desigur, că vasul nostru se afundă acolo. În mod normal, învelişurile ar fi trebuit să se topească, atunci când am fost împresuraţi de văpaia aceasta. Dar acum sa luăm altă direcţie; ştim doar că banditul se îndreaptă spre Mallikolo.

George şi Petre coborâră în turn, abia târându-se pe picioare. Când fură în cabina de comandă, Rindow le zise:

— Bravo, mă închin în fata voastră! Aţi făcut ceva ce n-ar putea face nimeni altul. Credeam că ni se apropie sfârşitul. Până şi aici jos, era o căldură ca într-un cuptor. Îmi închipui ce-o fi fost sus la voi.

— Plăcut n-a fost deloc, răspunse tânărul, râzând. Cred că ar fi bine să ne ducem la doctor să vadă ce-i cu mâinile

noastre. Puntea dogorea ca jarul. Haide, Petre, să mergem la doctor!

Rindow privi cu admiraţie după cei doi camarazi, apoi auzi comanda:

— Înainte cu toată viteza!

Din nou se simţi o smucitură, după care trapul de oţel porni înainte; Farrow luă direcţia spre Răsărit şi curând fu departe de locul în care submarinul său era cât p-aci să se prăpădească.

În vremea asta George şi Petre intrară în cabina-infirmerie. Doctorul citise de zor şi nici nu bănuise în ce primejdie se aflase „Dox”-ul lor. Când George îi povesti ce se întâmplase, păru foarte necăjit, dar nu din pricina primejdiei, ci pentru că scăpase prilejul să vadă interesanta privelişte a mării în flăcări.

Se linişti însă îndată când George îi întinse mâinile. Câteva băşici provocate de arsuri se vedeau la rădăcina şi la vârfurile degetelor şi medicul începu îndată tratamentul. Petre avea şi el câteva băşici, mai puţin grave însă.

George se înapoia apoi în turn şi-l întrebă pe căpitan:

— Când crezi că vom ajunge la Mallikolo, tată?

— Dacă nu intervin alte drăcovenii ale piraţilor, nădăjduiesc să fim acolo mâine spre seară.

— Asta ar fi minunat. Am putea să mai descoperim poate, bricul misterios. Te pomeneşti că izbutim chiar s-o liberăm pe fată în cursul nopţii.

— Nu trebuie să nădăjduim prea mult – răspunse căpitanul.

— Blowter acela e un individ foarte primejdios şi viclean, după cum aţi aflat pe propria voastră piele. Cred că vom mâi avea mult de furcă, înainte ca să ne ajungem ţinta – dacă ne-o vom ajunge vreodată.

— Trebuie neapărat, zise George, cu hotărâre. Piratul acela trebuie să-şi capete pedeapsa.

— Ei, da, vom încerca tot ce se poate – zise Farrow, râzând – dar acum te-aş sfătui să te culci niţel. Ţi se cuvine, pe bună dreptate, puţină odihnă.

— Da, sunt într-adevăr istovit, răspunse tânărul Noapte bună, tată.

— Noapte bună, băiete!

Drumul se făcu în liniște până a doua zi dimineaţă. După o călătorie de o jumătate de ceas, căpitanul schimbase direcţia şi o luase spre, nord-vest. Fu înlocuit de Rindow la conducerea vasului, apoi veni Brun şi la urmă Plundow.

Vrednicul timonier avea ordin să-l scoale pe căpitan în zorii zilei. Cerul tocmai se înroşea la Răsărit când Farrow păşi pe punte.

— Nimic nou de raportat! zise Plundow.

Căpitanul mulţumi şi privi în juru-i. Marea era liniştită pe tot întinsul ei. Nu se vedea nici un vas, nici o insulă. Dar căpitanul era bănuitor de felul lui.

Îşi luă ocheanul sau puternic şi cercetă zarea de jur-împrejur, mai întâi spre miază-zi, apoi spre răsărit şi la sfârşit spre apus. Nu se vedea nimic suspect şi în cele din urmă privi spre nord-vest, direcţia în care mergea. Nici acolo nu se zărea nimic, cu toate astea ţinu ocheanul mai mult timp la ochi. Cunoştea destul de bine partea aceasta a Pacificului şi ştia că în curând se vor ivi insulele din grupul Noilor Hebride, la sud-est de Mallikolo.

După câteva minute clătină capul, mulţumit. La orizont se ivi o dungă slabă – una din insulele dintre Api şi Efato. Socoteala sa se potrivea, deci: va ajunge la Mallikolo încă înainte de a se înnopta.

— Du-te jos, Plundow şi mai odihneşte-te puţin! zise el, prietenos. Poate că la noapte nu vom avea odihnă. E foarte probabil să ne ciocnim cu piraţii aceia care ne-au mai dat de lucru cu invenţiile lor drăceşti.

Căpitanul nu rămase însă multă vreme singur, căci deodată se ivi George, dându-i bună-dimineaţa.

— Ei, te-ai şi sculat, băiete? îl întrebă căpitanul, vesel.

— Cum o mai duci cu mâinile?

— Nu mai simt nici o durere, plasturele pe care mi l-a pus doctorul mi-a făcut bine. Am dormit minunat şi mă simt iarăşi în puteri.

— Asta mă bucură, scumpul meu copil. Spre seară ne vom ajunge ţinta şi sunt foarte curios să văd ce vom întâmpina acolo.

— Să nădăjduim că ne va fi dat să vedem moartea lui Blowter acela, zise George. Omul ăsta trebuie făcut nevătămător cu orice chip, căci trăieşte numai spre paguba semenilor săi.

— Ai dreptate, George. Vom încerca totul ca să-l punem cu botul pe labe. Dar făgăduieşte-mi să nu te pripeşti şi să nu fii neprevăzător.

— Piratul acesta e foarte primejdios, după cum am avut prilejul să ne dăm seama.

— Dar bine, tată, eu sunt totdeauna prevăzător, răspunse George, râzând. Ce pot face eu, dacă primejdiile îmi ies în cale!

Căpitanul se mulţumi cu această făgăduială şi se întoarse ca să-l salute pe Rindow şi pe marinarul care trebuia să ia cârma pentru primele ceasuri ale dimineţii.

— Să bem repede cafeaua! zise el primului ofiţer. Apoi va trebui să fim cu băgare de seamă, căci prin părţile acestea ale Pacificului, e o mare forfoteală.

V.
O SALVARE MIRACULOASA.

ÎN SUFRAGERIA unde luau ofiţerii cafeaua de dimineaţă, domnea o atmosferă foarte serioasă. Toţi ştiau că se ducea lupta împotriva unui duşman care dispunea de arme cu totul deosebite şi de care se folosea fără nici un scrupul.

Doctorul îşi termină repede dejunul şi îşi ceru scuze de la ceilalţi. Pricina grabei sale o aflară însă ceva mai târziu, când se înapoie cu Joe Godley, căruia îi împrumutase unul din costumele sale. Tânărul Australian mai mulţumi încă odată căpitanului şi lui George îndeosebi, apoi primi invitaţia lui Farrow la cafea. Se dovedi a fi un om cult, interesant şi simpatic, astfel că George se bucura tot mai mult că-l salvase.

Godley se posomori deodată şi întrebă:

— Domnule căpitan, e vreo nădejde s-o salvam pe logodnica mea? Blowter acela e un diavol cu chip de om. Dar şi un geniu în anumite privinţe. E un inginer şi un chimist desăvârşit şi se mai pricepe şi în multe alte domenii, cu totul opuse.

— Am avut prilejul să ne dăm seama de asta, zise Farrow zâmbind şi povesti tânărului de cursele pe care li le întinsese Blowter.

Godley se grăbi să spuie:

— Vedeţi, n-am exagerat. Acum însă trebuie să vă istorisesc amănunţit toată povestea: Tatăl Ellenei era în legături de afaceri cu toate insulele Pacificului şi era foarte bine situat, aş putea spune chiar foarte bogat. Se ocupa şi cu vânătoarea de balene şi se prea poate că se afla pe vasul unde aţi găsit d-voastră biletul de care-mi vorbea doctorul. Joseph Blowter se apropiase de el sub un nume fals, dându-se drept negustor bogat; motivul era Ellen, cu care eram pe atunci logodit în taină. Eu am izbutit să-i descopăr jocul, în urma cărui fapt fu nevoit să fugă în grabă; dar după o jumătate de an se întoarse, firește iar sub o mască de nerecunoscut. Cum a izbutit s-o înşele pe Ellen, am aflat-o abia când mi-a strigat în faţă batjocoritor, în vreme ce mă arunca în mare: îi

spusese că tatăl ei se îmbolnăvise grav la Mallikolo şi vroia neapărat să-i mai vorbească odată, înainte de moarte. Fata se îmbarcă pe primul vas care pornea într-acolo, refuzând oferta lui Blowter de a călători cu bricul lui. Asta îi strica toate socotelile, dar un prieten, căruia îi telegrafiase, o răpi pe Ellen la debarcader şi o duse pe o insuliţă de lângă Mallikolo. Am aflat de ticăloşia asta şi m-am furişat pe bricul său. Am fost descoperit şi aruncat în apă.

— Atunci putem avea mare nădejde s-o scăpăm, zise căpitanul. Blowter nu poate ajunge la insula decât cu puţin timp înaintea noastră. Ai încredere, domnule Godley, căci îţi vei vedea în curând logodnica.

— Să dea Dumnezeu! oftă Australianul, cu inima strânsă de durere..

Aproape toată ziua Farrow, George şi Joe Godley stătură în turn sau pe punte. George era cam tăcut şi gânditor şi în cursul după-amiezii, aflându-se singur cu tatăl său la proră, zise:

— Tată, n-ar fi mai bine să punem în funcţiune compresoarele? Blowter ne-a luat-o mult înainte şi cine ştie ce rău i-ar putea face bietei fete, dacă nu ajungem îndată după el.

— Hm… ai dreptate, băiete. Cu viteza de acum am mai avea de făcut patru ceasuri, pe care le-am putea reduce numai la două şi jumătate, dacă ne-am folosi de compresoare. Da, aşa vom face!

Godley văzu cu mirare că viteza submarinului spori aproape încă odată pe atâta. George îi dădu lămuririle cuvenite, scoţând în evidenţă meritele genialului inginer Hagen, apoi zise:

— Vino acum, domnule Godley, ne apropiem cu fiecare clipă de un loc cu o circulaţie foarte mare şi poate va trebui să ne afundăm.

Merseră în turn şi George privi cu atenţiune prin ocheanul său puternic, cercetând împrejurimile. Submarinul alergă cu viteza aceasta timp de o jumătate de ceas, apoi George exclamă deodată:

— Tată, cred că acolo în faţă, e bricul lui Blowter. Ţine direcţia veche spre Mallikolo, pe care pornise după ce a pus barajul de foc.

Farrow duse şi el ocheanul la ochi, cercetând punctuleţul care se ivise în zare.

— Ai dreptate, George – zise el – pare să fie Blowter. Trebuie să încetinim viteza, altminteri ne va vedea prin telescoapele sale.

Compresoarele fură oprite şi căpitanul încetini viteza atât până ce punctul îndepărtat dispăru din câmpul vederii sale.

— Încă vreo două ceasuri – se adresa el lui Godley – apoi se va hotărî totul. Du-te mai bine înăuntrul vasului, căci se poate că vom fi nevoiţi să ne afundăm pe neaşteptate.

Rindow şi Petre coborâră şi ei, fiecare fiind o piedică, dacă vasul ar fi trebuit să se afunde repede dintr-un motiv oarecare. Camarazii erau într-o încordare lesne de înţeles, căci ştiau cu ce fel de duşman primejdios aveau de-a face.

Căpitanul şi George priveau cu băgare de seamă în jurul lor; în fiecare clipă se putea ivi un vas străin, din fata căruia ar fi trebuit să dispară repede. Dar abia peste un ceas văzură venind dinspre răsărit un vas de comerţ. Coborâră repede scăriţa de fier, George închise capacul turnului şi submarinul dispăru sub apă.

Trecură pe lângă vasul de comerţ dar fără îndoială că nimeni din echipajul acestuia n-ar fi bănuit că atât de aproape de ei aluneca mult căutatul submarin al căpitanului Farrow.

„Dox”-ul trebui acum să meargă mai mult timp sub apă şi când vasul străin fu departe şi căpitanul ieşi din nou la suprafaţă cu submarinul, mai putu înainta pe apă numai un ceas, apoi trebui să se lase iar la fund, deoarece la orizont se ivi o insuliţă.

Farrow o privi cu atenţiune prin telescop, apoi zise camarazilor care stăteau încordaţi în jurul lui.

— Asta pare să fie insula căutată însemnată pe hartă cu o cruce. Se află în faţa lui Mallikolo, e acoperită cu vegetaţie şi dacă nu ma înşel, malurile sunt foarte neregulate şi au golfuri care pătrund adânc într-unsa. Poate că zărim bricul piraţilor într-unul din aceste golfuri.

Submarinul îşi încetini viteza şi căpitanul se apropia până la cinci sute de metri de insulă, apoi cârmi vasul spre apus, încetini şi mai mult viteza şi alunecă, la distanţa asta, dea lungul malurilor.

Prin periscop putu vedea foarte bine ţărmul. Golfurile se înşirau acolo aproape unul lângă altul, dar bricul căutat nu-l putu descoperi.

Curând ajunse la capătul de apus al insulei; şi coti spre nord. Coasta de apus, dea lungul căreia înaintau acum. Era şi mai sfârtecată, dar în niciuna din scobiturile în formă de fiord nu putu zări bricul.

Începuse să devină neliniştit, când, deodată văzu la capătul unei scobituri înguste şi lungi, o mişcare uşoară în tufele dese care creşteau lângă apă, întinzându-şi ramurile deasupra ei.

Căpitanul trecu liniştit pe dinaintea golfului, spunându-şi că mişcarea aceea era făcută de vreo santinelă pe care Blowter o pusese acolo. Împărtăşi camarazilor părerea sa şi George se grăbi să spuie:

— Tată, atunci să ştii că bricul se află între tufe. Blowter trebuie doar să-l pitească, pentru ca să nu bată la ochi. Pe lângă insulă trec multe vapoare, ale căror echipaje s-ar mira de sigur văzând un bric acostat în insula asta pierdută.

— Da, băiete, se poate să ai dreptate – încuviinţă căpitanul.

— Atunci să debarcăm de cealaltă parte a insulei şi să încercăm să descoperim lagărul ascuns al piraţilor. Pe cât cu putinţă trebuie să ne ferim de o luptă, căutând s-o scoatem prin viclenie pe fata răpită.

— Asta în orice caz, zise George, agitat. Blowter acela ar fi în stare s-o înlăture într-un fel sau altul. Dacă lucrurile vor ajunge la o luptă. Unde vrei să debarcam? În nici un caz, nu prea departe de golful în care ai observat mişcare.

— Fireşte ca nu. Răspunse căpitanul. Mai întâi aş vrea totuşi sa ocolesc insula, poate găsim ceva ce ne-ar putea interesa.

La comande căpitanului, submarinul începu să alunece mai repede. Insula nu era prea întinsă şi după numai o jumătate de ceas ajunseră iarăşi pe coasta de vest.

Căpitanul nu trecu acum pe lângă golful în care observase mişcarea suspectă, ci cu puţin înainte de ea cârmi într-o altă scobitură îngustă. Intră aproape până la capătul ei, apoi dădu comanda de stopare, când vasul se află în faţa tufelor care şi aici ajungeau până la apă.

Farrow privi mai întâi câtva timp împrejurimile şi abia când nu putu descoperi nici o mişcare suspectă, dădu comanda pentru golirea tancurilor de balast.

Monstrul de oţel se ridică încetişor din mare. Când marginea turnului atinse suprafaţa. George se şi repezi în sus pe scară şi deschise capacul. Ascultă cu încordare, dar de jur-împrejur domnea o tăcere de moarte.

În cele din urmă puntea ieşi la suprafaţă cu totul, George sări afară şi alerga la proră. Putu atinge cu mâna frunzişul şi desfăcu ramurile, ca să sară pe ţărm. Lucrul merse mai lesne decât îşi închipuise, căci vasul era cu prora numai la o jumătate de metru de ţărm.

Fireşte că George se înarmase cu pistoalele, cuţitul şi granatele cu gaze. Îi reveniră în minte prevenirile tatălui său, să nu fie prea uşuratic, stătu la gânduri câteva clipe, apoi, văzând că Petre iese din turn, tânărul sări pe ţărm.

Tufele se închiseră îndărătul său, George privi în juru-i şi văzu o potecă îngustă, care mergea spre nord şi spre sud. Golful în care tatăl său zărise mişcarea suspectă, era mai spre nord şi imediat el alergă într-acolo, cu paşi uşori.

Se simţea în deplină siguranţă, căci îl ştia pe credinciosul Uriaş îndărătul lui. Merse vreo treizeci de metri pe poteca îngustă, când deodată aceasta făcu o cotitură spre mijlocul insulei. George bănui că va da acum de o sentinelă, astfel că-şi încetini paşii, furişându-se după colţ.

În clipa următoare tufele foşniră lângă el, îşi duse repede mâna la revolver, dar era prea târziu… Simţi la tâmplă o lovitură atât de puternică, încât se poticni şi căzu în genunchi. Urma a doua lovitură şi mai puternică şi de data asta se prăbuşi cu totul.

Din tufiş ieşi un bărbat de statură mijlocie, cu chipul brutal şi cu o barbă ce-i dădea o înfăţişare sălbătăcită. Părea să aibă puteri de uriaş, căci îl înhaţă pe George şi-l ridică în sus ca pe un fulg. Apoi porni în goană pe potecă, pieri în desiş.

Când se trezi, tânărul auzi glasuri răguşite vorbind şi râzând şi la cap simţi o durere sfredelitoare. Dură mult până să-şi poată aduna gândurile-i încâlcite.

Se afla, aşa dar, în puterea acelui Blowter, pe care vroise să-l prindă în bârlogul lui. Gemu fără voie, nu atât de durere cât, de furie.

— Aha, se trezeşte flăcăul! se auzi un glas tăios.

— Jack, toarnă-i apă pe cap.

Duşul rece îl readuse pe George cu totul în simţiri. Se ridică şi privi în jurul său. Se afla într-un luminiş potrivit de mare, mărginit de câteva colibe. În fata lui ardea un foc care nu făcea nici un pic de fum. În jurul acestui foc stăteau făpturi cu mutre oarecum sălbatice, iar în mijlocul lor o fată frumoasă, ai cărei ochi înlăcrimaţi îl priveau cu o expresie de durere.

— Să nu-ţi faci nici o nădejde, băiete, oamenii tăi nu vor putea să te salveze. Să poftească numai, dacă vor s-alerge de-a dreptul în braţele morţii. Frumosul submarin îl voi lua eu, căci am nevoie de el. Ei, Joe?

Un bărbat înalt, de vreo douăzeci şi cinci de ani, păşi în grabă lângă foc.

— Vin foarte încet, căpitane, şopti el. Mai poate dura un ceas până vor fi în capcană. Ambrosie va face atunci să explodeze mina.

— Foarte bine! râse piratul, cu cruzime. Vor veni apoi şi ceilalţi oameni de pe submarin ca să vadă ce e cu tovarăşii lor şi astfel îşi vor găsi şi ei moartea.

— Aşa, tinere, acum să ne ocupăm şi de tine. Ai fost îndrăzneţ din cale afară, vroiai să te poţi lăuda ca ai prins pe Joseph Blowter şi ai eliberat-o pe micuţa lui logodnică, nu e aşa? Ei vezi, asta se pedepseşte la noi. Ce părere aveţi voi, băieţi, să-l trimitem înaintea camarazilor săi?

Se auziră murmure de încuviinţare. Blowter zâmbi mulţumit şi urmă:

— În ce fel să-l expediem? Vrem doar să petrecem pe socoteala lui.

Se auziră propuneri la auzul cărora lui George îi îngheţă sângele în vine. N-ar fi crezut niciodată că există astfel de monştri printre europeni. Sau poate vroiau numai să-l sperie? Dar privind mutrele acelea care căpătaseră acum o înfăţişare de fiară, îşi zise că nu se putea aştepta la nici un fel de cruţare din partea acestor oameni.

— Prea multă vreme nu trebuie să ne pierdem însă cu el, căci s-ar putea ca tovarăşii săi să facă totuşi ceva, zise deodată şeful piraţilor. Trebuie să ţineţi seamă c-avem de-a face cu căpitanul Farrow. El cu oamenii săi a adus la îndeplinire până acum cele mai neînchipuite şi îndrăzneţe fapte.

— Căpitane, atunci să-l mal lăsăm pe băiat în viaţă, până ce se va fi terminat treaba, propuse unul din piraţi. După aceea vom avea mai mult timp fi vom petrece mai bine pe socoteala lui.

— Ai dreptate, Francis, du-l în colibă. Du-o şi pe fată, căci n-am vreme acum pentru ea.

George, care abia acum băgă de seama că era legat fedeleş, fu ridicat în sus şi târât spre una din colibe. Nu era nimic în ea, numai pe pereţi se aflau, din distantă în distanţă, verigi de fier. De una din acestea fu încătuşat George, apoi fu împinsă înainte fata, ale cărei mâini erau de asemeni legate la spate; fu legată şi ea de o verigă, în faţa tânărului:

— Aşa, acum puteţi sta de vorbă! rânji un pirat, înainte de a părăsi, cu tovarăşul său, coliba.

George o privi cu tristeţe pe Ellen Hamilton, apoi zise încet:

— Să nu-ţi pierzi curajul, domnişoară, căci tatăl meu şi camarazii ne vor scoate el de aici. Cu dânşii e şi logodnicul d-tale, pe care l-am salvat din mare.

— Ah, Joe trăieşte? exclamă ea şi chipul îi se lumină. Atunci vreau sa trăiesc şi eu… Pierdusem toată bucuria de viaţă. Cine eşti dumneata?

— George Farrow. Nu ştiu dacă…

— Fireşte că te cunosc! exclama ea, vesel. Acum am încredere că totul se va sfârşi cu bine. Piraţii nu m-au legat prea tare şi nici nu ştiu ei că eu mă pricep în toate sporturile. Voi fi liberă îndată.

George văzu cum făcea sforţări să-şi slăbească curelele care-i ţineau legate mâinile. Începu şi el imediat să facă la fel şi i se păru că legăturile nu erau atât de strânse, precum crezuse la început. Cu dinţii încleştaţi îşi smucea mâinile încoace şi încolo, încerca mereu să-şi slăbească legăturile prin întinderea braţelor şi simţi în cele din urmă cu mulţumire, că treaba mergea strună.

Un strigăt de triumf îl făcu să-şi ridice ochii: Ellen Hamilton se liberase, cureaua trainică din jurul mâinilor atârna de veriga de fier.

— Vin să-ţi ajut! strigă ea, dar în aceeaşi clipă izbutise şi George să-şi scoată o mână, apoi cealaltă.

— Acum lucrurile se prezintă altfel! exclamă el vesel. Trebuie să încerc să-mi recapăt armele.

— Domnule Farrow, am văzut că brâul d-tale cu arme a fost dus în coliba de alături, zise Ellen. Acolo locuieşte piratul, care m-a păzit tot timpul, până la venirea lui Blowter, tot el m-a luat în primire la Mallikolo şi m-a adus încoace.

— Trebuie să văd mai întâi dacă au rămas acasă mulţi piraţi, zise George.

Păşi cu băgare de seamă la ferestruica îngustă şi privi afară. Lângă foc stătea un singur om şi Ellen, care venise în urma tânărului, şopti:

— Asta e paznicul – nu cred să mai fie şi alţii.

În clipa aceea omul se ridică, privi nehotărât în toate părţile, apoi merse spre coliba în care se aflau cei doi tineri. George îl privi liniştit, în vreme ce Ellen tremura de frică în spatele lui.

Tânărul nostru erou îşi dădu seamă îndată ce individul era foarte puternic, dar el se bizuia pe propria-i îndemânare şi luarea prin surprindere. Văzu îndată că paznicul avea numai un pistol în mâna dreaptă şi imediat se furişă spre uşa şi se lipi de ea.

Paznicul intră cu hotărâre înăuntru, după ce făcu însă un pas, se opri şi se holbă la veriga de care fusese legat George. Clipa asta îi fu fatală. Tânărul se repezi fulgerător spre el, îi smulse pistolul de la brâu şi strigă:

— Sus mâinile!

În acelaşi timp se dădu niţel înapoi ca să nu poată fi înhăţat de celălalt. Piratul, însă, ascultă de poruncă, deoarece expresia chipului lui George era ameninţătoare.

— Întoarce-te! mai porunci George. Mâinile la spate!

Înjurând şi mormăind, piratul îndeplini şi porunca aceasta. Tânărul se apropia de el şi zise Ellenei:

— Leagă-l cum se cuvine, domnişoară Hamilton!

Scrâşnind din dinţi, piratul se lăsă ca fata să-l lege fedeleş. Nu degeaba îi spusese lui George că era antrenată în toate sporturile, căci chipul banditului, care se schimonosea uneori de durere, îi dovedea că era într-adevăr foarte puternică.

— Aşează-te la perele! mai porunci George, după ce mâinile pazniculuifură legate.

Ellen îl legă de inelul, de cure fusese ferecat înainte George, iar tânărul rupse din cămaşa prizonierului o fâşie mare, din care-i făcu un căluş.

Râzând cu poftă, cei doi tineri părăsiră coliba; George intră repede în cea alăturată şi găsi îndată brâul său, din care nu lipsea nimic. Şi-l puse în jurul mijlocului şi vru tocmai să părăsească repede coliba, când văzu atârnând pe perete o puşcă foarte bună. O luă jos, se încredinţă că e încărcată şi şi-o zvârli pe umăr.

Ajuns afară o întrebă pe Ellen, care se înarmase cu pistolul pazniculuii:

— Ai văzut încotro s-au îndreptat piraţii? Trebuie să ne grăbim acum, căci mă tem ca tovarăşii mei să nu cadă în capcană de care vorbea Blowter.

— Au coborât poteca aceea de colo, răspunse fata.

Abia acum observă George că mijlocul insulei pe care se aflau, era un platou înalt şi îşi dădu seama eu tovarăşii săi trebuiau să vie printr-o trecătoare. Aceasta era probabil minată şi explozia care se va produce, va dărâma stâncile sub care vor fi îngropaţi vrednicii marinari.

În toată graba, tânărul porni pe poteca ce cobora în pantă. După câteva minute se opri, auzind glasuri îndărătul unei tufe dese; cu mare băgare de seamă înconjură tufa aceasta şi avu o privelişte ciudată.

Pe un platou stâncos şi îngust stăteau piraţii în frunte cu Blowter. În fata lor se afla trecătoarea, spre care priveau ei. Mai departe cu vreo douăzeci de metri stătea un singur pirat, care privea şi el în adânc.

— Aha, uite-i că vini exclamă Blowter. Francis, când voi ridica mâinile, apasă pe buton!

George îşi dădu seamă că nu era nici o clipă de pierdut. Văzu că piratul vroia să se aplece de cealaltă parte a trecătoarei stâncoase… şi atunci îşi smulse repede de pe umăr puşca pe care o luase din colibă. Când detună

împuşcătura, Francis sări în sus, căzu apoi greoi la pământ şi se rostogoli în prăpastie, peste marginea platoului.

În aceeaşi clipă George smulsese cele două granate cu gaze ce le avea la brâu şi le zvârli la picioarele piraţilor, care erau în număr de vreo douăzeci. Îi văzu pe Blowter clătinându-se şi rostogolindu-se şi el peste marginea platoului. Îi văzu pe ceilalţi căzând în genunchi… O apucă repede pe Ellen de mână şi-ncepu să alerge cu ea îndărăt pe potecă.

— I-am pus cu botul pe labe pe toţii strigă el, triumfător. În curând îţi vei revedea logodnicul. Piraţii sunt ameţiţi acum pentru douăzeci şi patru de ore.

După o jumătate de ceas camarazii veneau în fugă prin altă trecătoare spre luminiş şi în fruntea lor aflau Petre şi Joe Godley: Cu un strigăt de bucurie, Ellen se repezi înaintea logodnicului ei şi cei doi tineri rămaseră multă vreme strâns îmbrăţişaţi.

Farrow se apropia cu o mutră întunecată de George, pregătindu-se să-i facă mustrări că nu ţinuse seamă de sfaturile sale şi pornise iar de capul lui. Dar George i-o luă înainte şi zise:

— Tată, nu trebuie să-mi faci mustrări – fii mulţumit că piraţii au pus mâna pe mine. Altminteri, cu siguranţă, că v-aţi fi găsit toţi moartea.

Povesti repede despre capcana drăcească pe care o aşezase Blowter şi când sfârşi, căpitanul îl strânse în braţe în vreme ce camarazii izbucniră în urale.

Încă înainte de a se înnopta, Farrow porni la drum, vrând să-i ducă pe Joe Godley şi Ellen Hamilton la Mallikolo. Acolo urmau să înştiinţeze autorităţile ce s-a întâmplat cu Blowter şi piraţii lui.

Seara târziu, căpitanul îşi lua rămas-bun călduros de la tânăra pereche şi părăsi Mallikolo. Când fură în larg se întinseră antenele şi în curând toate staţiunile poliţieneşti fură înştiinţate că mult-căutatul pirat Joseph Blowter e mort şi că oamenii săi zac leşinaţi pe insuliţă.

Apoi Farrow îndreptă submarinul spre miazăzi, ca s-ajungă în sfârşit la „Insula odihnei”.

Sfârşitul volumului: **MAREA ÎN FLĂCĂRI.**

În numărul următor:

DUŞMANUL MAHARADJAHULUI.